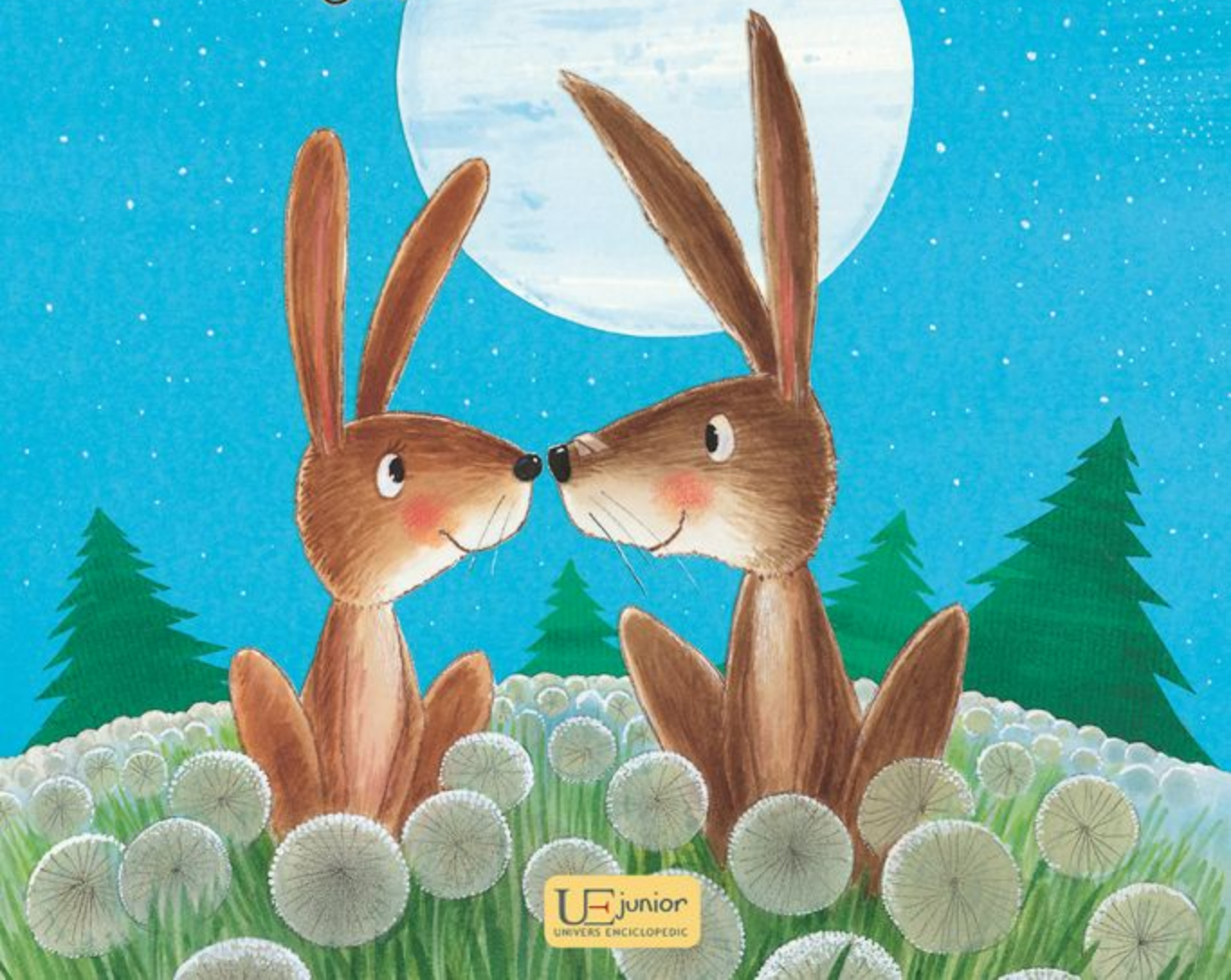

Guido van Genechten

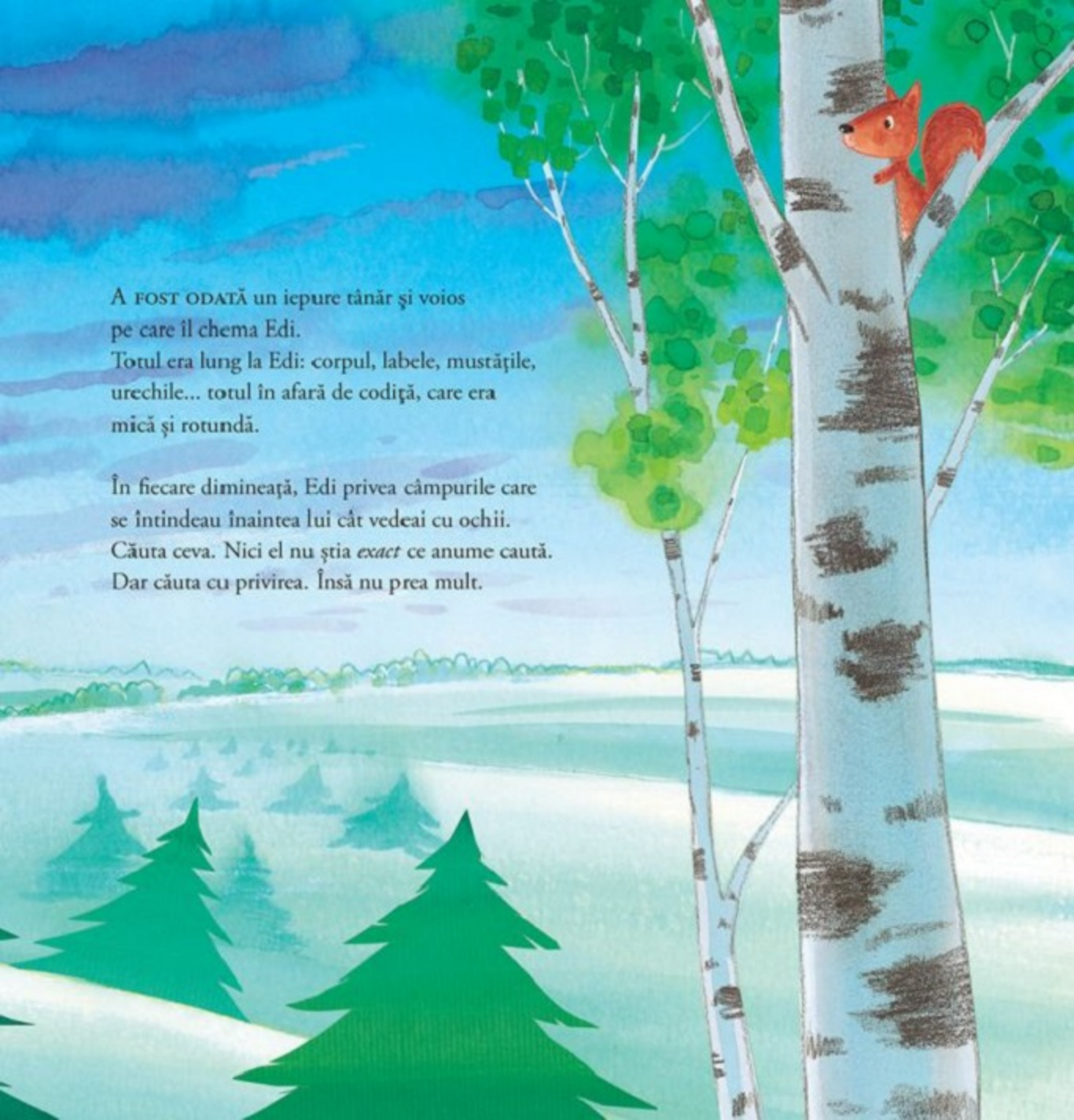
Jepurasul norocos

A FOST ODATĂ un iepure tânăr și voios
pe care îl chema Edi.

Totul era lung la Edi: corpul, labele, mustățile,
urechile... totul în afară de codiță, care era
mică și rotundă.

În fiecare dimineață, Edi privea câmpurile care
se întindeau înaintea lui cât vedeai cu ochii.
Căuta ceva. Nici el nu știa *exact* ce anume caută.
Dar căuta cu privirea. Însă nu prea mult.

Pentru că întotdeauna simțea că ceva îl atrage.
Ceva care îl făcea să țopăie.
Și numai atunci când începea să țopăie cu avânt
în toate părțile se simțea fericit cu adevărat.
Edi țopăia de colo colo, dintr-un loc în altul și înapoi.
Țopăia ore în șir. Din fericire, se pricepea foarte bine la țopăit.

